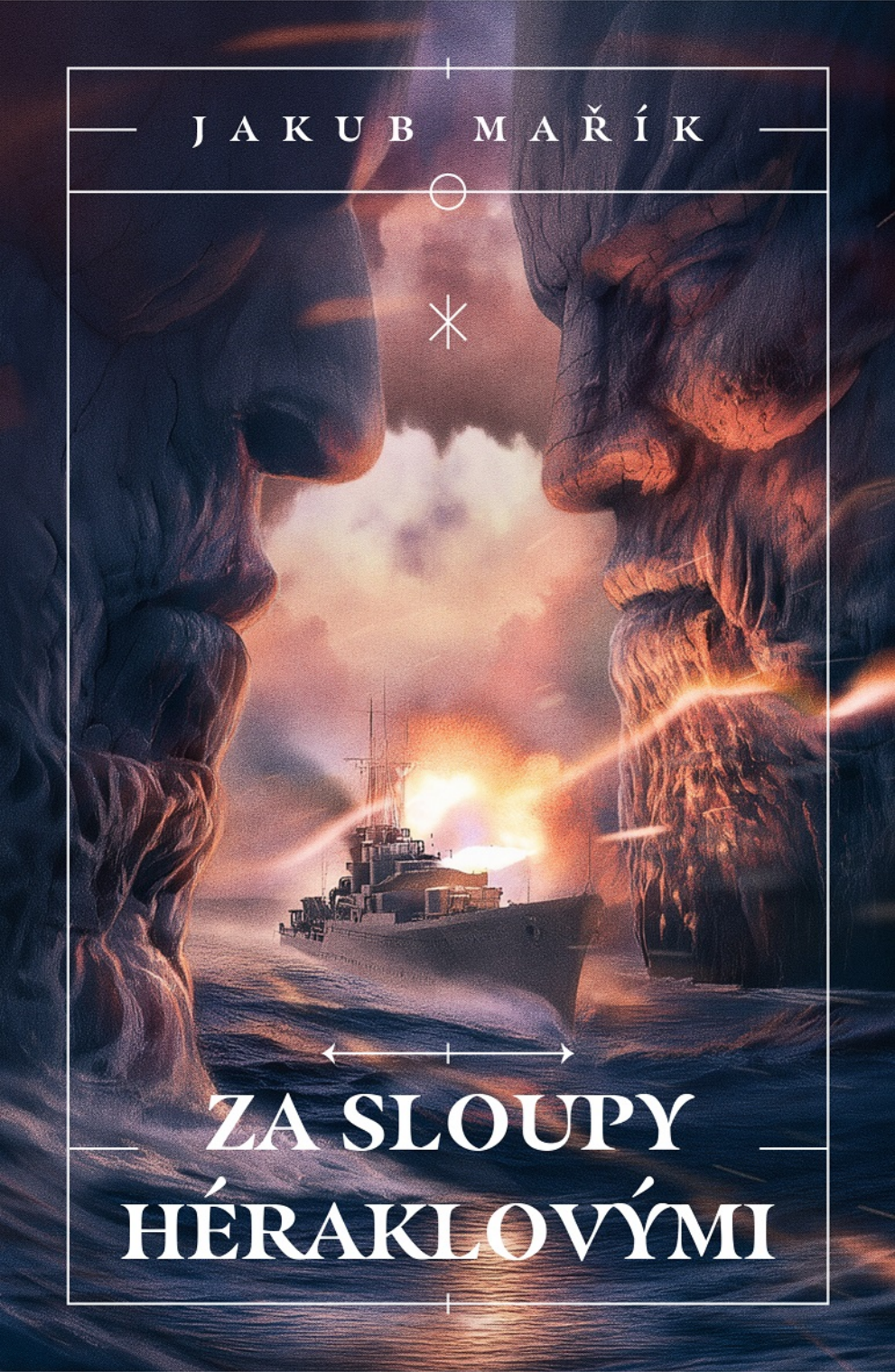

JAKUB MAŘÍK
ZA SLOUPY HÉRAKLOVÝMI

ZA SLOUPY HÉRAKLOVÝMI

KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

UTSS SALAMIS

Ve stínu slunce
V ledovém sevření
V Krvavém pásu
V mrtvé zóně
V jámě lvové
V nefritové kleci

HIC SUNT DAEMONES

Za sloupy Héraklovými

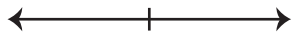
Připravujeme

Na Ullově prahu
V plamenech Tanit
Po stopách Iboniových
Z Hádovy říše
Před branou Hel

JAKUB MAŘÍK

ZA SLOUPY HÉRAKLOVÝMI

MYSTERY PRESS

2025

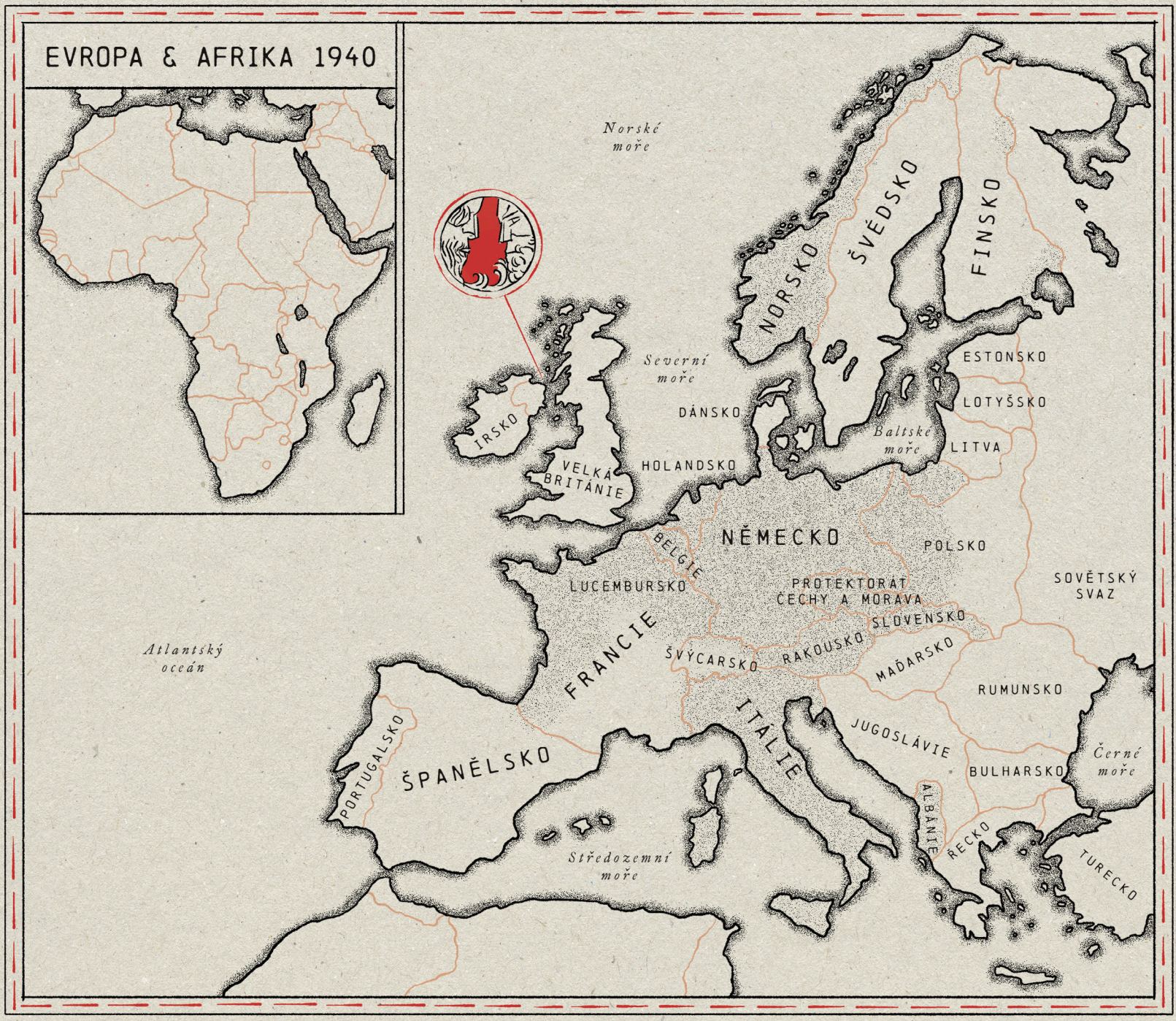
Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

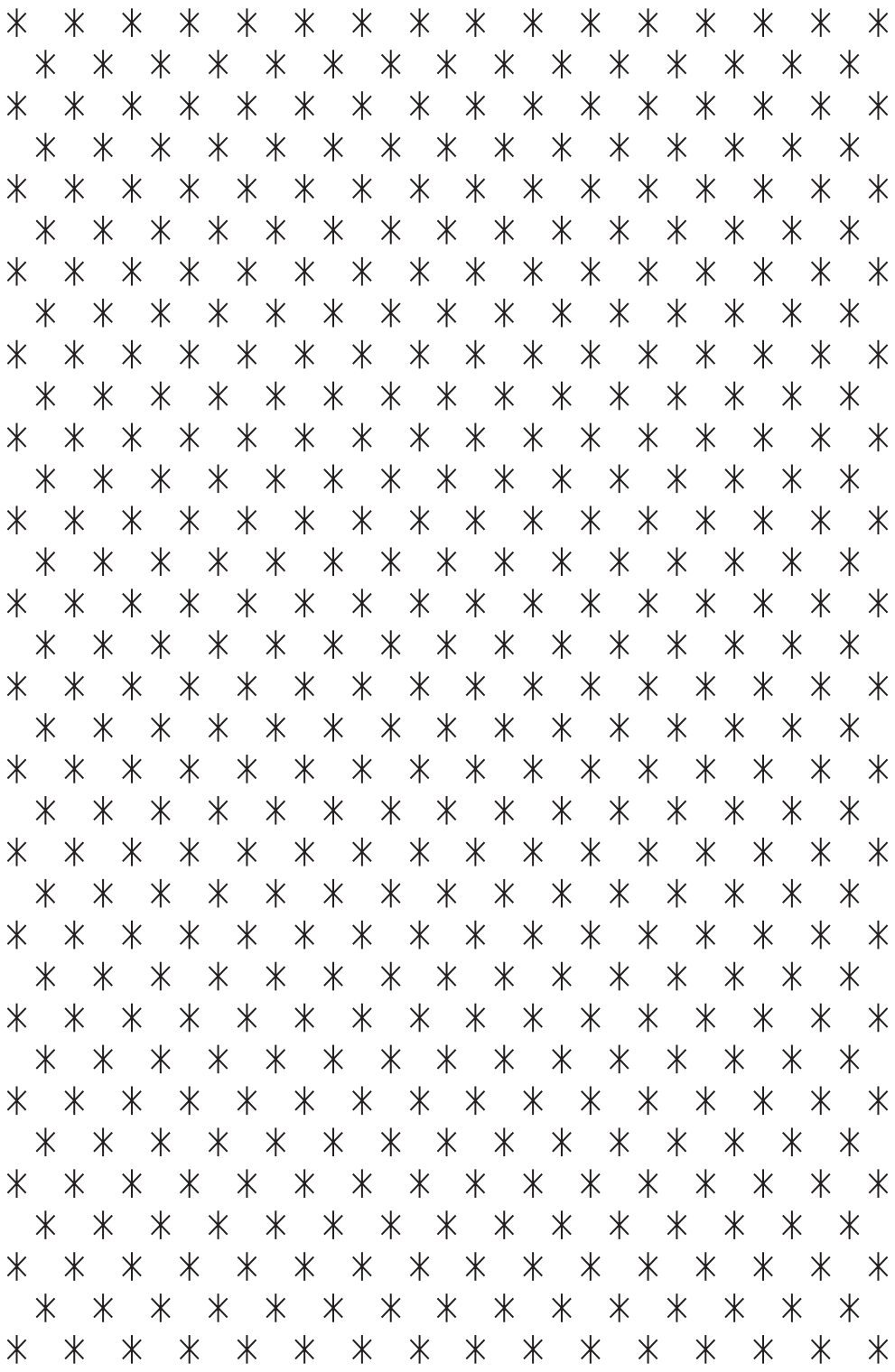
Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2025
Cover Illustration © Michał Loranc, 2025
Book Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-953-9 (pdf)

CASSITERIDES
NĚMECKÁ ZÁKLADNA
MĚSTO
CÍNOVÉ DOLY
PALÁC
HLAVNÍ PŘÍSTAV
ÚTESY
MELKARTOVY SOCHY
ÚTESY
SKALNÍ JEHLY

EVROPA & AFRIKA 1940
Norské moře
NORSKO
ŠVÉDSKO
FINSKO
ESTONSKO
LOTYŠSKO
LITVA
Severní moře
DÁNSKO
Baltské moře
IRSKO
VELKÁ BRITÁNIE
HOLANDSKO
BELGIE
NĚMECKO
POLSKO
LUCEMBURSKO
PROTEKTORÁT ČECHY A MORAVA
SOVĚTSKÝ SVAZ
SLOVENSKO
Atlantský oceán
FRANCIE
ŠVÝCARSKO
RAKOUSKO
MAĎARSKO
RUMUNSKO
ITÁLIE
JUGOSLÁVIE
ŠPANĚLSKO
PORTUGALSKO
BULHARSKO
Černé moře
ALBÁNIE
ŘECKO
TURECKO
Středozemní moře

PROLOG

19. října 1940
180 km jihozápadně od Hebridských ostrovů

Černá příď nákladní lodi SS *Creekirk* pomalu rozrážela mlhu, která okradla nebe o hvězdy a její posádku proměnila v nejasné stíny. Námořníci si v husté mlze museli hlídat každý krok, neviděli si na vlastní nohy a věci před sebou často dřív nahmátli, než uviděli. *Creekirk*, který všichni tak dobře znali, se změnil v přízračnou krajinu bez konce a začátku.

Henry Longster se pustil zábradlí na pravoboku a s jednou rukou nataženou před sebe přešel na levobok. Když se prsty dotkl chladného kovu druhého zábradlí, chytil se ho, naklonil se trochu přes okraj a znovu se v mléčné noci pokoušel najít sebemenší náznak, že se vrátili Němci. Někde za bílou stěnou se skrývaly nejméně tři U-boaty, přes dvacet nákladních lodí a tři doprovodná britská válečná plavidla, ale od poslední vzdálené exploze uplynuly celé hodiny a od té doby je doprovázelo jen napjaté ticho.

Nalokala se snad vlčí smečka dostatečně krve, aby noční lov odvolala?

Nebo se zbytek konvoje vzdálil natolik, že hukot vln přehlušil zvuky pokračující bitvy?

Odpovědi se skrývaly v mlze, a přestože se o ně podělit nehodlala, nikdo na ni nenadával. Za tři hodiny, které v ní strávili, zazněla nejedna šeptaná kletba, ale mlhy se netýkala žádná z nich.

Všichni věděli, že jim zachránila život.

Konvoj SC-7, jehož byl *Creekirk* součástí, provázely problémy od samého začátku, kdy pětatřiceti nákladním lodím jako ochranu přidělili jedinou doprovodnou loď HMS *Scarborough*, šalupu tak pomalou a mizerně vyzbrojenou, že proti tomu několik kapitánů hlasitě protestovalo, a to včetně kapitána Robilliarda z *Creekirku*. Jejich námitky byly zaznamenány a náležitě ignorovány. Když už je oficiální označení *slow convoy*, proč k nim přidělovat rychlého obránce? Konvoj se tak na téměř třítýdenní cestu napříč Atlantikem vydal pod ochranou šalupy jen o trochu rychlejší než plavidla, která měla bránit.

O první loď dokonce přišli krátce po opuštění kanadských vod, když se SS *Winona* vracela kvůli potížím s pohonem. Její kapitán si tehdy musel připadat jako smolař, ale podle Longstera mu ten den štěstěna věnovala jeden ze svých nejzářivějších úsměvů. Další lodě už takové štěstí neměly, když je o deset dní později našla vlčí smečka.

První obětí se stala *Trevisa*, kterou od konvoje oddělila bouře, a jakmile smečka ochutnala krev, vyrazila hledat zbytek stáda. Na dalšího opozdilce německé ponorky narazily následující den a v noci napadly hlavní

skupinu. Když během chvilky přišel o další dva chráněnce, kapitán *Scarboroughu* se nechal unést hněvem a pronásledoval německou ponorku tak dlouho, až se jim konvoj ztratil z dohledu. Tou dobou se k nim ze západu blížila další dvě britská doprovodná plavidla, ale vlčí smečka věděla, kde se její kořist nachází, a v noci si pro ně přišla znovu.

Měsíc tu noc zářil tak jasně, že nákladní lodě nešlo přehlédnout, zatímco ponorky byly jen tmavé stíny ukryté mezi vlnami. Nad hladinou zazářily nové exploze a chladnou nocí opět znělo volání o pomoc.

Kapitán Robilliard věděl, že by měl přiložit pod kotel a utíkat pryč, aby se co nejrychleji dostal do relativního bezpečí v blízkosti obranných plavidel, ale námořnická čest mu to nedovolila. *Creekirk* zpomalil, aby nabral přeživší ze zasažených lodí, a nabídl ponorkám cíl, který nešlo odmítnout.

Longster si stále nebyl jistý, co je tehdy zachránilo, ale námořníci se v šeptaných hovorech nejčastěji přikláněli ke kládám z *Convallavie*, jejíž posádce chtěl kapitán Robilliard nabídnout pomoc. Část nákladu dřeva musela spadnout z jejího rozervaného trupu a doplout před *Creekirk*, kde do shluku klád narazilo německé torpédo. K výbuchu došlo tak blízko, že tlaková vlna Longstera málem shodila na druhé straně lodi přes zábradlí.

Zatímco jejich DEMS střelec Cowburn zoufale hledal útočníka, všichni na palubě čekali na druhé torpédo, které je dorazí… a které nikdy nepřišlo. Německý kapitán patrně špatně posoudil situaci a *Creekirk* po zdánlivém zásahu odepsal, nebo ho možná zahnali zpátky

pod hladinu. Pak někdo Robilliarda upozornil na oblak husté mlhy, který se formoval jižně do lodi, a kapitán bez váhání rozkázal kormidelníkovi, ať je tam zavede.

Mlha je zachránila a dál nad nimi držela ochrannou ruku.

„Začíná to tady bejt jako v ďáblově řiti."

Longster si povzdechl. Kdo jiný si mohl začít stěžovat než Newman, který by něco našel i na slunném dni na pláži. Ostatní to viděli stejně, protože se z mlhy ozvalo podrážděné syknutí.

„A není to snad pravda?" nepřestal Newman. Hlas však nepatrně ztišil. „To jsem jedinej, kdo si všimnul, že se tady oteplilo? A co teprve ten smrad."

Longster by na něj nejraději sykl také, ale když se o tom Newman zmínil, uvědomil si, že teplota opravdu stoupla. V severním Atlantiku by měla mlha na podzim zalézat pod oblečení a krást teplo, avšak Longster si teprve teď všiml, že se pod svetrem trochu potí.

A pak tu byl slabý zápach, který se plížil za mořskou solí, jako kdyby na palubu zavanul vzduch od kotlů.

Z mlhy vyšla vytáhlá postava a opřela se vedle Longstera o zábradlí. Newman před sebe natáhl ruku a roztáhl prsty.

„Kdybych nevěděl, kolik jich mám, tak bych je v té mlze nespočítal."

Longster jen neurčitě zabručel. Doufal, že to Newmana odradí. Ten se na něj podíval, a přestože ještě před chvílí prohlašoval, že v mlze nic nevidí, neuniklo mu, jak Longster krčí nos.

„Už sis toho všimnul taky, co?"

Longster neochotně přikývl. „Všiml. Trochu to tady páchne…“

Nedořekl to, ale Newman se široce usmál a dokončil větu za něj, „… sírou. A mnohem víc, než aby za to mohl kouř z komína.“

Další váhavé přikývnutí. Longster věděl, že následující otázky bude litovat, ale nedokázal si pomoct. „Už jsi někdy něco takového zažil?“

„Já? Ne,“ zavrtěl Newman hlavou. „Ale o něčem podobném jsem *slyšel*. Tak dvacet let zpátky plula malá obchodní loď k Sulawesi, myslím, že se jmenovala *Zephyr* nebo tak nějak, když kolem ní všude začala bublat voda. Šli se na to podívat všichni včetně kuchaře, ale toho kapitán hned zahnal zpátky, protože se měla brzy podávat večeře. Kuchař zalezl dolů do kuchyně, připravil jídlo, a když šel s tácem nahoru… všichni byli mrtví. Do jednoho. Každej, kdo byl na palubě, leklej jako ryba. Z celý lodi zůstali naživu jen kuchař a topiči, co zrovna makali u kotlů. A i tehdy prej byla ve vzduchu cítit síra.“

Longster se zamračil a upřel oči do mlhy. Měl čekat, že Newman vytáhne jeden ze svých strašidelných a zaručeně skutečných příběhů. Nepřekvapilo by ho, kdyby poslední hodinu bloumal po palubě a hledal naivního hlupáka, který mu na něj přihraje.

Newman se chystal příběh ještě trochu dokořenit, když mu na rameno dopadla mozolnatá ruka. Z mlhy se vynořil bocman Crake a svůj nesouhlas dal najevo ocelovým stiskem, při kterém Newman sykl bolestí.

„Už jsem tě, Newmane, varoval, že tentokrát si máš ty historky nechat do hospody.“

„Jen jsem mladýmu odpovídal na otázku," pokrčil Newman nevinně rameny, jak jen mu to těžká dlaň dovolovala.

„A čirou náhodou ti na jazyk přišlo zrovna tohle. Dobře mě poslouchej, Newmane. Časy, kdy měl bocman na opasku pověšený bič, jsou možná pryč, ale ještě jednou tě přistihnu a přísahám, že si ho upletu z kabelů. Rozumíš mi?"

„*Aye, aye,* bocmane."

Bocman ho poplácal po rameni, až se Newmanovi málem podlomila kolena, a otočil se k Longsterovi. „Z přídě hlásí, že mlha začíná řídnout, takže buďte ve střehu. Jestli –"

Creekirk se nečekaně stočil na pravobok tak prudce, že málem všichni tři ztratili rovnováhu. Od přídě uslyšeli výkřiky, varování předávané poštou, která měla do tichosti daleko.

Bocman už se nadechoval, aby je okřikl, ale slova se mu zadrhla v krku, když se z mlhy před *Creekirkem* vynořil obrovský stín. Útvar měl na výšku dobrých třicet metrů a za ním se pomalu objevovaly další.

„To jsou útesy!" vydechl Newman. „Kde se tady sakra vzaly útesy?!"

Bocman se rozeběhl na příď a Longster s Newmanem se opřeli o zábradlí. Za vysokým útesem byla vidět celá řada skalních jehel, a když kormidelník strhl loď zpátky na levobok, Longster se otočil a zjistil, že podobný skalnatý zástup je i na druhé straně. Útesy se objevily tak nečekaně, že *Creekirk* neměl jinou možnost než zkusit proplout největší mezerou.

Longster se pevně chytil zábradlí, zavřel oči a čekal na smrtelný chrapot *Creekirku*, až se jeho břicho rozpáře o podmořskou skálu. Místo něj přišlo poplácání po zádech.

„Hej, hej." Newmanův hlas byl stále prodchnutý strachem, ale ten se teď svářel s úžasem. „Vidíš to taky?"

Longster otevřel oči a pak pohledem sledoval Newmanovu nataženou ruku.

Do čela útesu byla vytesaná mohutná socha. Dávné bouře a dnešní mlha smazaly detaily, ale Longster i tak pod lišejníkem rozeznal tvář s kudrnatými vousy a svalnatou hruď. Jedna ruka byla přitisknutá k tělu a druhá, kterou měla nataženou před sebou, končila v lokti.

„A na druhý straně je další," upozornil ho Newman.

Dvojče kamenného obra se ztrácelo v mlze a stínech. Kdyby se Longster poprvé podíval tam, asi by to připisoval jen bujné fantazii, nebýt natažené ruky s nahoru otočenou dlaní.

Další námořníci přicházeli k zábradlí a prohlíželi si majestátní sochy. Podobné kolosy znali z příběhů z Indie a Egypta, ale jak se ocitly kousek od britských břehů? A navíc na námořní trase, kterou každý rok propluly desítky lodí?

Creekirk bezpečně proklouzl mezi mlčenlivými strážci a vplul do zátoky ohraničené skalami. Mlha se rozptýlila, zmizela stejně náhle, jako se objevila, a nahradila ji tmavá hladina a černé obrysy pobřeží v dáli. Světlo hvězd tam zakrývala jediná vysoká hora, na jejíchž svazích se v měsíčním svitu leskly světlé obrysy útvarů příliš pravidelných, než aby je ze skály vybrousil vítr.

„Kde to jsme?“ hlesl Longster. „Mohla by to být St. Kilda?“

„To by nás Poseidon musel pořádně nakopnout do zadku, abychom se dostali až ke Kildě,“ odtušil Newman. „A vypadá tohle jako něco, co bys našel na Hebridách?“ dodal a mávl rukou k sochám, které se napůl rozplývaly ve tmě a mlze.

„Tak kde jsme?“

„To netuším, ale vím, že tady být nechci.“ Newman si znepokojeně prohlížel temné pobřeží bez jediného světla, které by prozrazovalo přítomnost lidí. „Tohle místo je špatný. Jsme tady pár minut a nejraději bych skočil přes palubu a plaval pryč.“

Longster se na něj podíval a z jeho ustarané tváře poznal, že to není jen další předehra ke strašidelné historce. Newman se upřímně bál. Možná už za svou dlouhou námořnickou kariéru nasbíral tolik duchařských příběhů, že si teď připadal jako v jednom z nich.

Pod můstkem se otevřely dveře a vyšel z nich bocman Crake, v každé ruce držel pušku M1917 Enfield. V patách mu šel Hassan, jeden z arabských topičů. Bocman si to zamířil ke člunu, tam se rozhlédl a kývl na Longstera s Newmanem, kteří stáli nejblíž. Když k němu přišli, každému hodil jednu pušku a přidal dva zásobníky.

„Kapitán chce vědět, co je to za ostrov, a vy dva šťastlivci mu to zjistíte.“

Vesla se pod tmavou hladinu nořila se stejnou rázností a pravidelností, jako kdyby Hassan přihazoval uhlí do kotle. Člun, který jim bocman přidělil, byl vybavený motorem, ale dokud nezjistí, kde se nacházejí, musela jim stačit tišší vesla. Hassan si nestěžoval. Stačil jediný pohled na jeho mohutnou postavu, aby bylo jasné, že veslování je pro něj jen menší rozcvička.

Longster seděl na lavici, pevně svíral pušku opřenou mezi koleny a nervózně se rozhlížel na všechny strany. Skalní jehly, mezi nimiž *Creekirk* proplul, po obou stranách v dálce splynuly v jednolitý útes, ale místo, kde by se spojovaly s pevninou, ze člunu neviděl. Zátoka možná byla dost velká, aby se v ní ukryl celý konvoj, což znovu připomínalo otázku, proč ostrov nikdo nepoznával.

Podíval se na Newmana.

Starší námořník za celou cestu nepromluvil jediné slovo. Ze začátku se pravidelně otáčel ke *Creekirku*, a když nákladní loď zmizela ve tmě, upřel pohled k přibližujícímu se břehu a už ho od něj neodtrhl. Viditelně litoval, že svými řečmi přitáhl bocmanovu pozornost, a neznámý ostrov ho děsil tak moc, že si na to ani nedokázal stěžovat.

Hassan mlčky pádloval se stejným klidem, jako kdyby je odvážel do liverpoolského přístavu.

Přestože hlídka dalekohledem rozeznala ruiny, které kdysi mohly být přístavem, kapitán Robilliard je poslal na dobré dva kilometry vzdálenou pláž. V torzech budov sice nesvítilo jediné světlo, ale to neznamenalo, že se v nich někdo neskrývá. Dokud někoho nepotkají a neuslyší od něj starou dobrou angličtinu, museli zůstat ve střehu.

Longster přimhouřil oči a bedlivým pohledem zkoumal břeh. Viděl tam pár pokroucených stromů bez listí, ale nic víc. Zrádný měsíc, který před pár hodinami ulehčoval práci německým ponorkám, se zrovna teď musel schovat za mraky. Longster k němu vyčítavě zvedl zrak, vyvalil oči a tiše zaklel.

„Co? Co se děje?“ vyhrkl Newman a poplašeně se rozhlédl.

Longster prstem ukázal na oblohu.

Měsíc nezakrývaly mraky, ale muselo před ním být něco jiného, co ho oloupilo o světlo. Jeho povrch byl zrnitý, jako by se Longster díval na fotografii, a když se na něj soustředil, všiml si, že to samé platí i o nejbližších hvězdách. Přes oblohu se táhl široký neviditelný pás, který oslaboval a rozptyloval světlo. Longster o ničem takovém v životě neslyšel, natož aby to někdy viděl na vlastní oči.

„Co je to?“ zeptal se.

„Nevím. Já už nemám nejmenší ponětí, co se tady děje,“ hlesl Newman. „Musíme zpátky. Musíme odsud pryč. Radši to venku risknu s Němci, u těch alespoň vím, co od nich můžu čekat.“

„Už tam být,“ ozval se lámanou angličtinou Hassan. Zatímco se dívali na oblohu, topič je dostal skoro ke břehu.

Longster konejšivě poplácal Newmana po rameni, počkal, až dno člunu začne drhnout o oblázky, a vyskočil ven. Spolu s Hassanem člun vytáhli na mělčinu, aby ho neodnesl odliv. Newman v něm do poslední chvíle seděl, jako by nemínil vystoupil. Až když mu došlo, že by v něm za chvíli zůstal sám, neochotně nejisté útočiště opustil.

Společně vyšli po mírném svahu a zamířili k ruinám. Strach z toho, co viděli na obloze, rychle nahradily obavy z okolí. Hassan, který vše vstřebal s až děsivým klidem, šel první. Newman byl původně poslední, ale kvůli neustálému zastavování a rozhlížení se brzy zaostával, a Longster si s ním raději vyměnil pozici, aby ho neztratili.

Mezi skalami našli náznak dlouho nepoužívané cesty. Dávno ji zarostla nažloutlá tráva, jen občasné mírné prohlubně v tvrdé zemi prozrazovaly, že tudy kdysi projížděly těžké naložené vozy. Po cestě šli několik minut, když se Hassan zastavil, rychle přikrčil a mávl rukou na ostatní, ať se zachovají stejně.

U cesty stála malá přízemní budova, stylem Longsterovi připomínala domky, které viděl v severní Africe. Stěny byly oprýskané, na vepřovicích nezůstala skoro žádná omítka, a oknem viděl zborcenou střechu. Budovu kdysi obklopovaly ploty, patrně ohrady s dobytkem nebo ovcemi, ale po těch zbyly jen dva nakloněné zpráchnivělé kůly a krátké torzo nízké zídky.

„Já první," řekl Hassan.

Longster proti tomu nic nenamítal, Newman si dokonce slyšitelně oddechl.

Přikrčený topič se přikradl k budově, přitiskl se pod oknem ke zdi a chvíli naslouchal, než se rychle postavil a namířil dovnitř. Pak to celé zopakoval u druhého okna.

„Jeden chlap. Mrtvý," ohlásil a kývl na okno. „Dlouho," dodal po dalším nakouknutí a vešel dovnitř. Longster ho následoval.

Muž ležel v nejzazším rohu ode dveří a opíral se o stěnu, částečně schovaný za sutinami propadlé střechy.

Tvář měl jako rozbalená egyptská mumie, bez očí a nosu, s vyceněnými zuby, jak rty odtáhla zkrabatělá kůže, ale oblečený byl do tmavé námořnické uniformy. Musel sloužit na civilní lodi, protože uniforma se výrazně lišila od těch, které nosili důstojníci na doprovodných plavidlech. Pravý rukáv byl utržený a odhalená vysušená kůže i maso pod ní byly potrhané, malíček a prsteník spolu s kusem dlaně zcela chyběly. Jako by ho něco pokousalo a muselo k tomu dojít zaživa, protože měl paži přitisknutou k břichu.

Hassan mu prohledal kapsy a výsledkem bylo několik mincí a zmuchlaná dopisní obálka. Pak se k němu naklonil blíž, vytáhl mu z manžety saka uniformy knoflík, strčil ho s mincemi a dopisem do kapsy a druhý hodil Longsterovi.

„Ty znát?“ zeptal se.

Longster knoflík natočil tak, aby se od něj odrazil nepřirozeně oslabený měsíční svit. Pod kotvou se vyjímala tři S a jméno CITY OF GLASGOW.

„Nikdy jsem o ní –“

Venku práskl výstřel následovaný Newmanovým bolestným výkřikem.

Longster s připravenou zbraní vyběhl ven. Newmana našel opřeného zády o zídku. Ruku si tiskl k břichu, vypadal jako dvojče mumifikovaného námořníka, ale jeho paže byla zdravá a krev se valila z rány pod prsty. Longster se k němu bez přemýšlení rozeběhl.

Další výstřely, příliš mnoho a příliš rychle, aby to byl jediný střelec. Ze zídky nad Newmanem odletělo několik úlomků a v zemi před Longsterem vytryskla

do vzduchu sprška hlíny. Třetí střela se mu zabořila do lýtka. Longster vykřikl a svalil se na zem a pak vykřikl ještě jednou, když ho za zraněnou nohu chytil Hassan a mocným trhnutím ho zatáhl za dům.

„Odveď ho do člunu!“ zavolal na něj Newman, než se s bolestným výrazem převalil na kolena a připravil si pušku. „Budu vás krýt!“

Hassan se na něj nejistě podíval. „Ty jít taky, ano?“

„Já už nikam nejdu.“ Newman ukázal na tmavou skvrnu na břiše. „Mám ji v játrech, a i kdybych to vydržel na *Creekirk*, na lodi není nikdo, kdo by s tím něco zmohl.“

Hassan pomalu přikývl a přehodil si Longsterovu paži přes ramena.

„Počkej! Přece ho tady nenecháme!“

„On si vybrat.“

Newman se zhluboka nadechl. „Běžte!“ zakřičel, opřel pušku o vrchol zídky a vystřelil.

Ze tmy se ozvaly vzteklé kletby.

Německé.

Hassan s Longsterem se rozběhli k pláži.

Enfield štěkl třikrát nebo čtyřikrát, ani jeden z nich se ve zbraních nevyznal natolik dobře, aby to v rachotu přestřelky poznali jistě. Následovalo krátké ticho zakončené jediným vzdáleným výstřelem z pistole. Newmanův krátký vzdor vůči nepřízni osudu však stačil, aby se jeho druhové dostali na pláž.

Longster cítil, jak se mu pravá bota plní krví, a při každém kroku jako by mu lýtkem protahovali rozžhavený pohrabáč. Když ho Hassan hodil do člunu, málem bolestí omdlel. Se zatnutými zuby si sundal z krku šátek a pevně ho obmotal kolem lýtka. Tmavá látka nasákla ještě tmavší krví.

Hassan se mezitím zapřel do člunu a vytlačil ho na hlubší vodu. Rychle naskočil, nastartoval motor a zamířil ke *Creekirku*.

„Jak noha?“ zeptal se.

„Bolí, ale zvládnu to.“

„Vydržet, my brzy na –“

Z pláže se ozvaly výstřely. Hassan se instinktivně otočil po zvuku a kulka ho uprostřed pohybu zasáhla do spánku. Topičova hlava sebou trhla a mohutné tělo se začalo naklánět do strany. Longster k němu přiskočil, jednou rukou ho podržel na místě jako štít a druhou chytil kormidlo.

Do ochablého trupu se zabořily další dvě střely, třetí rozštípla bort a pak už útočníci uznali, že je člun příliš daleko.

Longster si oddechl a tiše poděkoval Hassanovi za další záchranu života. Jeho úleva však neměla dlouhého trvání, protože střelba se brzy vrátila, jen z opačného směru. Vyplašeně se otočil ke *Creekirku*.

Na lodi se střílelo, podle různých zvuků a jejich četnosti vším, co měli ve zbrojnici, a krátce nato kakofonii pušek a pistolí přehlušilo Cowburnovo dělo.

Našly je ponorky? Nebo se někdo pokoušel o nalodění?

Longster napínal zrak a brzy ve tmě rozeznal jiskry výstřelů. Opět zadunělo jejich jediné dělo, ale záblesk se objevil příliš vysoko, jako by ho někdo vynesl na stožár. Noc prořízl hlasitý zvuk týraného kovu. Pak k nebi vylétla světlice a Longster s hrůzou sledoval scénu, která se v její pomíjivé záři odehrávala.

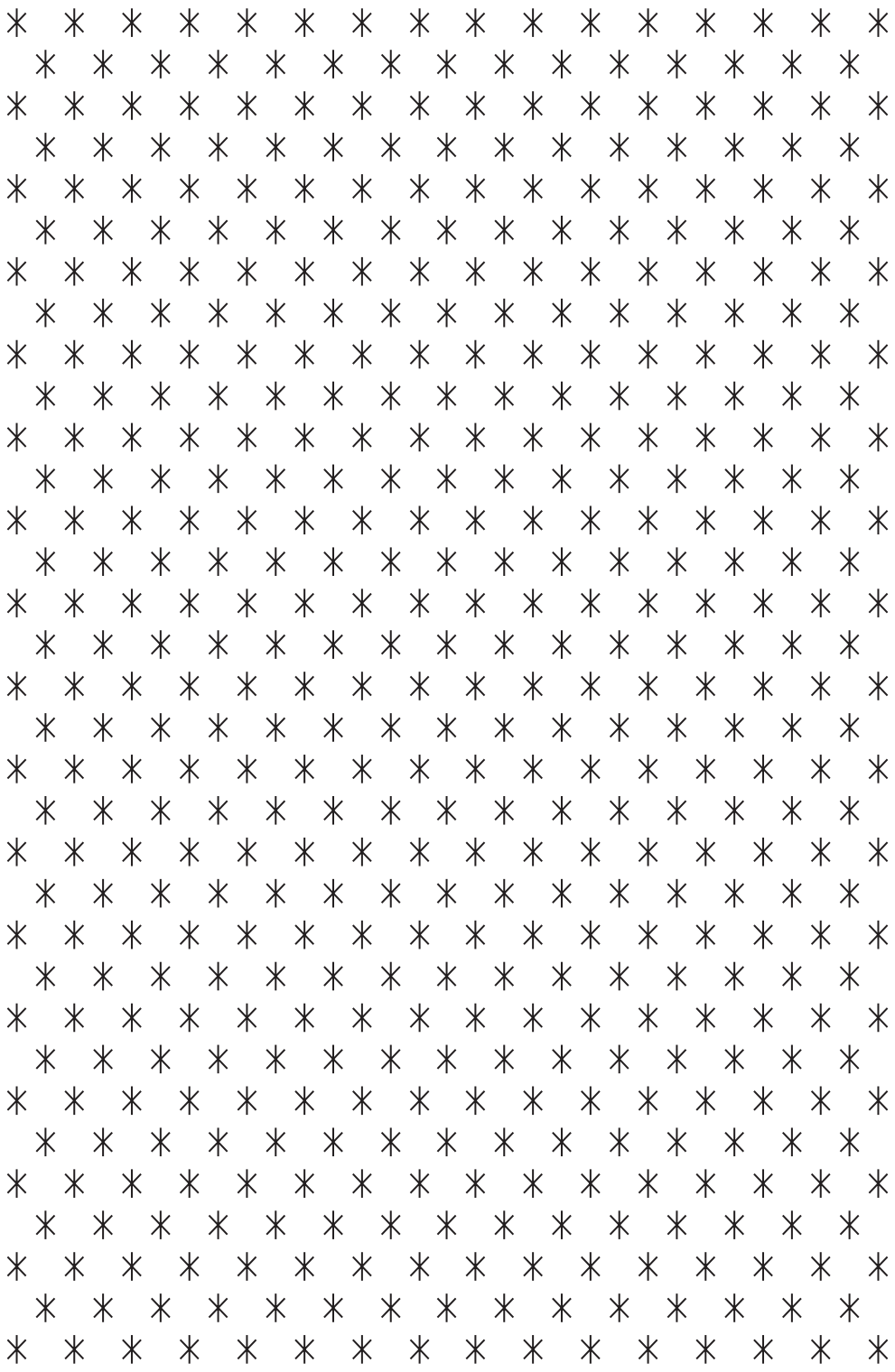
Creekirk se potápěl. Jeho trup byl zohýbaný, jako by ho sevřela obří ruka se třemi prsty, nástavba a komín za ní byly zmuchlané jako papír a ve třech prohlubních se něco *hýbalo*. Tma tu věc milosrdně oloupila o detaily, ale on i tak rozeznal něco tmavého a lesklého, co se nořilo stále hlouběji do oceli a stahovalo loď na levý bok. Od *Creekirku* se oddělil druhý záchranný člun, spadl z výšky na hladinu, a než se mohl vzdálit, z vody se bleskurychle něco vynořilo a člun prostě *zmizel*. Nákladní loď se pomalu převrátila a ve vzduchu se objevil bezmocně se otáčející šroub.

Longster se přistihl, že nevědomky stáčí kormidlo, aby se člun *Creekirku* vyhnul. Věděl, že ve vodě budou živí lidé, ale stejně tak mu bylo jasné, že skončí jako druhý člun hned, jak se k nim přiblíží. Nemohl je zachránit, ale možná zvládne informovat námořnictvo o všem, k čemu tady dnes došlo.

Smrtelný chrapot *Creekirku* slyšel ještě dlouho poté, co s člunem vklouzl do mlhy. Minul kamenné strážce prokletého ostrova a pokračoval stále vpřed, dokud skrz mlhu nezačalo prosvítat slunce a on konečně nespatřil volné moře.

Longster vypnul motor a opatrně položil Hassanovo tělo mezi lavice. Přitom si všiml obálky, která topiči

čouhala z kapsy. Inkoust na dopise uvnitř dávno vybledl, ze slov zbyly jen nejasné náznaky, ale Longstera zajímal pouze papír, na kterém byla napsaná. Neměl žádnou tužku, to však byl ten nejmenší problém. Z rozštípnutého boku člunu vytáhl třísku, namočil ji do Hassanovy krve a začal rychle psát.

ČÁST PRVNÍ

JAVELIN

1. KAPITOLA

24. listopadu 1940

Major, který prošel vstupními dveřmi ministerstva války, okamžitě upoutal pohled nejedné z žen, které tam pracovaly. Se svou výškou metr devadesát nad všemi vyčníval a vykračoval si s rázností a sebejistotou, jako by mu budova patřila. Úřednice, které se na něj podívaly zprava, spatřily hnědé vousy zastřižené ve stylu, jenž byl se spíš hodil do viktoriánské éry, a náznak šedin v hustých vlasech. Ty, které si ho prohlížely zleva, však zahlédly i ošklivou jizvu, která se táhla od brady až po čelo a již vousy částečně zakrývaly. Levé víčko bylo zkrabatělé jako useň, ale oko pod ním zůstalo jasně modré a neustále se rozhlíželo na všechny strany.

Než major prošel vstupní halou k hlavnímu schodišti, za zády zaslechl několik šeptaných hovorů. Nevšímal si jich. K jizvě přišel před osmi lety a už si zvykl na to, jaké reakce vyvolává. Mohly být rády, že se neholí a není z ní vidět víc.

Jak se blížil k cíli, zvídavých pohledů rychle ubývalo. Těmito chodbami neprocházel ani zdaleka poprvé

a všichni ho tady znali. Dalo by se říct, že je nechvalně proslulý, přestože jen hrstka lidí věděla, co přesně dělá. Když dorazil do předpokoje kanceláře admirála Rogera Keyese, jeho sekretářka si při pohledu na něj tiše povzdechla.

„Millicent, potřebuji mluvit s admirálem."

Sekretářka přejela prstem po rozpisu schůzek, jako by dávno nevěděla, že ho tam nenajde, a pak se podívala zpátky na majora.

„Je mi líto, majore Crosslande, nikde vás tady nevidím a admirál má dnes velmi nabitý den. Ale mohla bych vás zapsat na úterý odpoledne, pokud si budete přát."

Crossland se opřel loktem o stůl, nastavil jí pravou polovinu tváře a předvedl úsměv, který mu v životě otevřel nejedny dveře, ty od dámských ložnic nevyjímaje.

„Ale no tak, Millie, víš, že na mě si admirál čas udělá. Jsme přece staří přátelé."

I sekretářka se na něj usmála, ale její úsměv říkal, že u ní se šarmem nepochodí.

„Já vím, že se znáte, majore Crosslande, ale stejně tak si pamatuji, jak vás po několika vašich návštěvách nazýval slovy, která by žádná slušná dáma neměla opakovat nahlas."

„A proto byste měla vědět, že admirál nebude váhat některé z těchto slov použít, pokud by na mě opravdu neměl čas."

Sekretářka ho chvíli probodávala chladným pohledem v marné naději, že nevítaný návštěvník odejde, pak si povzdechla, vstala a ukázala na lavici u okna. „Počkejte tady, majore."

Crossland na nabídku odpověděl dalším lišáckým úsměvem a zůstal stát, zatímco sekretářka pootevřela dveře a rychle proklouzla dovnitř, jako by se bála, že se zkusí protáhnout za ní. Nezůstala tam dlouho, s admirálem mohla prohodit nanejvýš dvě tři věty, než se vrátila.

„Admirál vás přijme."

Crossland šel dál, a když sekretářku míjel, zašeptal: „Říkal jsem vám, Millie, že na mě si čas udělá." Sekretářka za ním beze slova zavřela.

Admirál Roger Keyes ho přivítal unaveným pohledem. Crossland se s ním poprvé setkal za Velké války, když se předávaly medaile za nájezd na Zeebrugge. Už tehdy měl admirál výraz nevyspalého baseta, ale druhá válka se na něm viditelně podepsala ještě víc. Přeci jen mu bylo přes sedmdesát, měl by trávit večery s vnoučaty, a ne plánovat tajné operace za nepřátelskou linií.

Crossland se postavil do pozoru a předvedl ukázkové zasalutování, které si schovával pro nadřízené, jež skutečně uznával.

„Pohov. Posaďte se, Williame," vyzval ho Keyes. „Co tak spěchá? Našel jste snad nového adepta a potřebujete k jeho zlanaření moje požehnání?"

„Ne, admirále," odvětil Crossland. „Našel jsem pro nás misi."

Keyes na něj upřel unavené oči, jako by ho chtěl varovat, že na další podobnou diskuzi nemá čas ani náladu. „Tohle už jsme probírali, Williame. Jakkoli výjimeční vaši lidé jsou, na bojiště se nehodí. A lidé v této budově, již o vás vědí, si navíc myslí, že jste jen naivní blázen, který živí bandu vypočítavých vyžírků."

„Klidně jim můžu ukázat, co umí.“

„To raději ne,“ zarazil ho Keyes. „Po té poslední ukázce jsem měsíc nemohl jíst kuřecí a další měsíc ho kuchařka musela upravovat, abych v něm kuře nepoznal.“

„Vilsaint se rád předvádí,“ řekl omluvně Crossland.

„To vskutku ano a je to jen další důvod, proč vás nemohu přiřadit k našim vojákům. Dovednosti vašich svěřenců by je mohly děsit víc než Němci.“

„Ale já nemluvím o žádném přidělení k bojovým jednotkám, admirále. Naopak bych potřeboval, abyste někoho přidělil k nám, protože jsem získal důkazy naznačující, že si Němci hrají na *našem* hřišti.“

Keyesův výraz se prakticky nezměnil, ale Crossland ho znal dost dlouho, aby v jeho tmavých očích zahlédl jiskru zájmu. Admirál měl pružnou mysl a od setkání s prvním Crosslandovým svěřencem zvažoval hypotetické situace, že si podobně nadané osoby opatří i druhá strana. Němci už zabrali polovinu Evropy a další státy s nimi spolupracovaly, což jim zajišťovalo hodně velký rybníček, kde mohli lovit. A přestože Crossland z vlastní zkušenosti věděl, že devadesát devět věštkyň, médií, kouzelníků a dalších samozvaných znalců tajných nauk ze sta jsou jen šarlatáni, jejichž jediným skutečným talentem je obírání důvěřivců, ten stý by jim mohl ublížit způsobem, jaký si ani nedokážou představit.

„Dobře, Williame, poslouchám.“

Crossland otevřel svou aktovku. „Admirále, předpokládám, že o *Creekirku* jste slyšel?“

„Ta obchodní loď, kterou Němci potopili minulý měsíc?“

„Přesně tak. Všichni si mysleli, že šla ke dnu s celou posádkou, dokud před třemi dny hlídkový letoun nezahlédl záchranný člun. Oba muži na palubě byli mrtví, jednoho zabila kulka v hlavě a druhého infekce ve zraněné noze. Podařilo se je identifikovat jako námořníka Henryho Longstera a topiče Hassana Saida z SS *Creekirk*. Longster u sebe měl tento dopis, a jeho obsah je přinejmenším znepokojivý."

Crossland vytáhl z aktovky desky z pevného papíru a podal je admirálovi. Ten se podíval na dopis uvnitř a zamračil se.

„Je napsaný tím, co si myslím?"

„Ano, pane. Napsal ho krví."

Keyes potřásl hlavou a sklonil se k řádkům, které psala ruka tak roztřesená, že téměř nešly přečíst. Když skončil, přečetl si dopis ještě jednou, než se tázavě podíval na Crosslanda. „Tajemný ostrov s kamennými kolosy? Loď zničená mořským netvorem? Ten nebožák zjevně blouznil, když to psal."

„To si myslel i kapitán lodi, která člun zajistila. Pravdou však je, že naše legendy takový mlhou obklopený mizející ostrov zmiňují."

Keyes se na něj nechápavě podíval, než se mu oči rozšířily poznáním. „Avalon? To myslíte vážně, Williame? Vy jste za mnou přišel s artušovskou pohádkou?"

„Nejen Avalon," nenechal se vyvést z míry Crossland. „Je tu také Rocabarraigh, který se podle skotských legend nachází někde jihozápadně od St. Kildy a svým objevováním a mizením v mlze zvěstuje zkázu. Nebo Hy-Brasil, který se má podle irských legend každých

sedm let vynořit na jeden den z mlhy. Ten se dokonce dostal i na několik středověkých map, a přestože později putoval po celém Atlantiku, na té nejstarší je umístěn severozápadně od Irska. Tři přízračné ostrovy z legend tří různých národů, každý z nich obklopený mlhou a pravidelně mizející ze světa – a teď máte v ruce současný dopis, který přesně takový ostrov zmiňuje, a navíc v přibližně stejné oblasti."

„Williame, tohle je bláznovství. Pokud jste na to nezapomněl, jsme ve válce a já nemůžu plýtvat zdroji na honbu za přízraky. Jistě, už jste mi dokázal, že mezi nebem a zemí existují věci, které se nedají vysvětlit vědou, ale Avalon? Jakmile by se někdo dozvěděl, že vám pomáhám hledat hrob krále Artuše, ani Churchill by nezabránil tomu, aby mě poslali do výslužby kvůli počínající senilitě! A pokud bych tomu uvěřil, možná by i měli."

„Já to chápu, admirále, a nikdy bych za vámi nešel, kdybych měl jen ten dopis. Tohle našli v Hassanově kapse."

Crossland nevzrušeně sáhl do aktovky a vytáhl papírový sáček, ze kterého na stůl vysypal několik malých předmětů, většinou mincí. Vybral mezi nimi manžetový knoflík a podal ho Keyesovi.

„*City of Glasgow?*" přečetl Keyes písmena vyvedená falešným zlatem. „To jméno mi nic neříká."

„Protože jste příliš mladý," pousmál se Crossland. Keyes narážku na svůj věk přešel chladným mlčením. „Parník *City of Glasgow* zmizel v roce 1854. Vyplul z Liverpoolu do Ameriky, ale do Filadelfie nikdy nedorazil. Byla to tehdy velká událost, protože se na palubě

nacházelo skoro pět set lidí. Tento manžetový knoflík, jehož autenticitu jsem si ověřil u Lloyd's, je to jediné, co se za sto let našlo. A podle zbytku látky ho někdo vytáhl z hodně starého oblečení."

„Ten mrtvý námořník, o kterém se píše v dopise."

Crossland přikývl. „Hassan u sebe navíc měl několik mincí, všechny vyražené před rokem 1854. Ale skutečný poklad je tady."

Crossland rozhrnul mince a posunul k admirálovi zašedlý zohýbaný plíšek. Keyes ho zvedl a prohlédl si ho v dopoledním slunci. V ohmatanýchh hrbolcích dokázal s trochou představivosti rozeznat dvě stojící vousaté postavy, mezi kterými proplouvala loď. Když plíšek otočil, na druhé straně uviděl nepravidelný kruh s malým oválem u okraje.

„Co je to? Nějaký přívěšek?"

„Mince," opravil ho Crossland.

„Mince?"

„Ano, a ne ledajaká. Musel jsem s ní zajít do královské mincovny a kurátor tamních sbírek se tvářil, jako bych mu přinesl bednu zlatých dublonů. Ta mince je fénická, dva a půl tisíce let stará a na světě existují jen dva další kousky – jeden se našel na Krétě a druhý v Palestině. Nikdo nezná jméno fénického města, které je razilo, ale kruh na rubu je podle kurátora půdorys legendárního ostrova Cassiterides, na kterém se mělo nacházet. Málem mě na kolenou prosil, abych mu tu minci nechal."

„Dva a půl tisíce let…" Keyes Crosslanda probodl podezřívavým pohledem. „Williame, nevypadlo vám

v tom výčtu tajemných ostrovů ještě jedno mnohem známější jméno?“

„Ostrov svatého Brendana se měl nacházet až někde u Afriky,“ odvětil s kamennou tváří Crossland.

„Vy moc dobře víte, o čem mluvím.“

„Admirále, já chápu, jak to zní, ale podívejme se na to realisticky.“ Když se na něj Keyes významně podíval, Crossland upřesnil: „Tedy z pohledu realisty, který ví, co moji lidé umějí a co by mohli umět Němci. Pokud tam ten ostrov je, můžeme si ho dovolit ignorovat? Podle všeho leží přímo na trase transatlantických konvojů a Němci o něm nejenže vědí, ale možná se tam i usadili. Není vyloučené, že právě z toho ostrova vedli útok na konvoj, ve kterém plul *Creekirk*. Potřebujeme mít jistotu a já a moji lidé jsme jediní, kdo k takové misi přistoupí s vážností, jakou si žádá.“

Admirál Keyes se na něj dlouho nehnutě díval a Crossland mu pohled tvrdohlavě oplácel. Tuhle hru nehráli poprvé, jen sázky byly dnes mnohem vyšší než obvykle.

„A co si o tom myslí váš *zdroj*?“ zeptal se Keyes.

Crossland nepotřeboval žádné upřesnění, aby věděl, o kom admirál mluví. „Potvrdil, že se v té oblasti kdysi něco stalo, ale nikdy tam osobně nebyl, a proto nenabídl žádné podrobnosti.“

„Jak příhodné,“ odtušil Keyes a zamyšleně zabubnoval prsty o stůl. „Řekněme, že o tom uvažuji,“ řekl po krátkém zamyšlení. „Co přesně byste ode mne potřeboval, Williame?“

„Pochopitelně výzbroj.“

„Pochopitelně.“

„Několik spolehlivých mužů, kteří mé lidi doprovodí na břeh. Ideálně pár kluků z Lochailortu.“

„Nebudu se ptát, jak o nich víte,“ odtušil Keyes.

„To je moudré, admirále.“

„Ale raději už mou trpělivost dnes nepokoušejte, Williame,“ řekl Keyes. „Všechno?“

„A pak samozřejmě loď, která nás na ostrov dopraví a dokáže si poradit s U-boatem, pokud tam na nějaký narazíme.“

Keyes zabubnoval prsty na stůl. „Popřemýšlím o tom, Williame, a dám vám ještě dnes vědět. Můžete odejít.“

„Děkuji, admirále.“

Crossland se postavil, zasalutoval a odešel z místnosti. Když venku procházel kolem sekretářky, rošťácký na ni mrknul zdravým okem. Předstírala, že ho nevidí.

2. KAPITOLA

Crossland vystoupil z auta, poděkoval desátníkovi za volantem za svezení a zahleděl se na dům, kde prožil dětství. Vilu na okraji Readingu koupili Crosslandovi rodiče v době, kdy věřili, že je čeká stáří v obležení vnoučat. Oba však zemřeli ještě před Velkou válkou a Crosslandovi bratři během ní, jeden v zákopech ve Francii a druhý v Německé východní Africe během ostudné porážky u Tangy. Když se jeho sestra Alice, poslední příbuzný, který mu zbyl, provdala do Austrálie, zůstal ve velkém opuštěném domě sám a raději se nechal převelet do daleké Indie, než aby tam strávil další noc ve společnosti duchů a nenaplněných snů.

V Indii však na úpatí Himalájí našel nový smysl života a dnes se o dům dělil se třemi lidmi, které by jeho otec neochotně toleroval, a jedním, kterého by s brokovnicí hnal až za hranice města.

Crossland zahnal nostalgii, která na něj u brány vždy číhala, a zamířil do domu. Po cestě mu neuniklo, že někdo během jeho nepřítomnosti na zahradě shrabal listí. Vzhledem k tomu, jak mizerně byla práce odvedena, to odhadl na Vilsainta. Jeho nejproblematičtější chráněnec musel zase něco provést a rabi Hartstein ho za to jako obvykle potrestal manuální prací, které se tak štítil.

Když otevřel dveře, přivítaly ho tlumené tóny Mahlerovy *2. symfonie*. Crossland pověsil kabát na věšák, zamířil k salonku a vešel dovnitř. Dveře musel otevřít rázněji, než chtěl, protože mladá rusovláska uvnitř okamžitě vyskočila z křesla a ochranářsky se postavila před staršího muže s jarmulkou a šedivějícím plnovousem, který seděl u gramofonu.

„Klid, Sachel, majora Crosslanda přece znáš," uklidňoval ji rabi Hartstein. „Můžeš si zase sednout."

Sachel si Crosslanda několik sekund prohlížela, jako by ho viděla poprvé, ve tváři se jí při tom nepohnul ani sval, než se pomalu vrátila do křesla. Rabi se na ni usmál, natáhl ruku a konejšivě jí položil dlaň na předloktí.

„Zdravím, rabi. Sachel." Crossland na ně kývl hlavou. „Co Vilsaint provedl, že jste ho nutili zahradničit? Zase se pokoušel vyplížit z domu?"

Rabiho úsměv lehce povadl. „Kenneth ho přistihl u zadní branky, jak dovnitř zkouší nalákat toulavého psa."

„Nedá si pokoj a nedá," povzdechl si unaveně Crossland. „Měl by být rád, že mu toleruju ta jeho zatracená kuřata."

„Oba víme, Williame, že ta zatracená kuřata jsou jen slabou náhražkou toho, co by skutečně chtěl."

„A právě proto ho musíme držet na hodně krátkém vodítku," odtušil Crossland, když odzátkoval karafu s brandy a trochu si nalil. „Ale pokud vše vyjde, brzy mu ho na chvíli sundám."

„Znamená to, že admirál souhlasil?" ozvalo se ode dveří na druhé straně salonku, když do pokoje vpadl další z Crosslandových podnájemníků. Kenneth

Morrow byl jen o trochu menší než Crossland, ale zatímco major byl stavěný jako dub, bývalý univerzitní profesor by se dokázal schovat i za kmen mladé břízy.

„Dá se to tak říct, Kennethe." Crossland nabídl sklenku rabimu Hartsteinovi, ten ji ale zvednutou dlaní odmítl. „Vyslechl mě a řekl, že mi dá vědět."

Morrow viditelně splaskl. „Znovu nás odbyl?"

„To jsem neřekl."

Crossland si dopřál doušek oblíbené brandy Courvoiser a v duchu si teskně povzdechl, že pokud válka neskončí do jara, bude si muset najít dostupnější náhradu. Proč si jen musel zamilovat alkohol, který destilovali ve Francii.

„A co jiného to znamená? Admirál nás poslouchá už měsíce, ale nikdy z toho nic nebylo."

„Je vyslechnutí a *vyslechnutí*," poučil ho Crossland. „Jsou důstojníci, kteří by celou dobu přikyvovali, ale v uších by měli malou armádu odhánějící každé slovo, které je nezajímá. A přestože Roger má své malé Sparťany taky, jsem si jistý, že mě vnímal. Jen si to teď potřebuje přebrat."

„A pověděl jsi mu všechno? Nezapomněl jsi na nic?"

„Připravil jsem pro něj stručný přehled."

Morrow se na něj podezřívavě podíval. „Jak moc stručný?"

„Tak deset minut."

„Deset… víš, kolik času jsem nad tou přípravou strávil?"

„Vím a vážím si toho," řekl Crossland. „Ale já můžu být rád, že jsem z jeho nabitého dne ukradl alespoň

těch deset minut. Admirál nepotřeboval slyšet půlhodinovou přednášku o každém mytickém ostrovu v Atlantiku, ale já to musel všechno vědět pro případ, že by se mě na něco zeptal."

„Doufám, že se nemýlíš," zabručel Morrow a přejel si prsty po tmavém strništi na bradě. Holení bylo jednou z několika věcí, které v posledních dvou dnech obětoval, aby připravil zjevně zbytečné podklady pro Crosslandovu schůzku.

„Věř mi, já Rogera znám," uklidňoval ho Crossland. „Až vstřebá mizející ostrov a mořského netvora, zůstane mu potenciální německá ponorková základna na naší pupeční šňůře s Amerikou. To je něco, co si dokáže představit, a až si spočítá všechny možné důsledky, zavolá nám."

„Jen aby," zabručel Morrow a Crosslandovi neuniklo, že se při tom zadíval na karafu s brandy. O sklenku však nepožádal a Crossland mu ji nenabídl. Dobře věděl, že Morrow se alkoholu roky nedotkl, stejně jako čehokoliv, co by zakalilo jeho mysl. Občas ho dokonce podezříval, že by stejně přistupoval i k morfinu a jiným anestetikům, a bez ohledu na zranění by se raději nechal operovat jako ve středověku. „Ale pro případ, že by nám opravdu zavolal, vrátím se ke svým knihám a zkusím o tom ostrově zjistit víc."

„Nevyčítejte mu to, Williame," řekl rabi Hartstein, když za sebou Morrow na odchodu bouchl dveřmi. „Nemá to lehké a potřebuje potvrzení, že jeho soužení má smysl."

„To my všichni, rabi, to my všichni," řekl Crossland, než si dolil brandy a usadil se v křesle vedle knihovny.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Za sloupy Héraklovými*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.